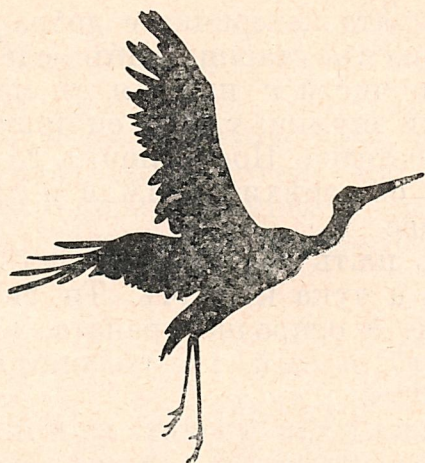

На есенъ — щъркелова пѣсень.

И надъ блатото мжлитѣ
Все по-гъсти ставатъ,
Тжжовни дни за щърклитѣ
Ето вечъ наставатъ;

Нѣма вече ни мушички,
Оси и комари,
Изстинала е рѣката
За наши рибари . . .

Само единъ щъркъ-войвода
Радостъ пакъ намира,
За топлиѣ страни мисли,
Щъркели събира.

— Да отлетимъ, с'менъ хвъркнете
Есенъ тукъ ни свари,
— Хайде бързо на труденъ пжтъ
Да вървимъ, другари! . . .

Чичо Свѣтлю.

